

Turnay

Královny

Poesie

2017

Poezie Mezi Řádky

DEN POEZIE

LABYRINT SVĚTA

12. - 26. 11. 2017

Turnay Královny Poesie

16. 11. 2017
od 19:00 hod.

Zápoliti se bude čtyřmi zbraněmi:

1. Pásmo
2. Sonet
3. Milostná poesie
4. Epitaf

Přihlaš se na: www.camelquerque.cz

Kavárna Mezi Řádky, Štefánikova 40, Praha 5

Hudba: NASKA

Bohumil MACHÁČEK * Vít KREMLIČKA * Misha MEDYS

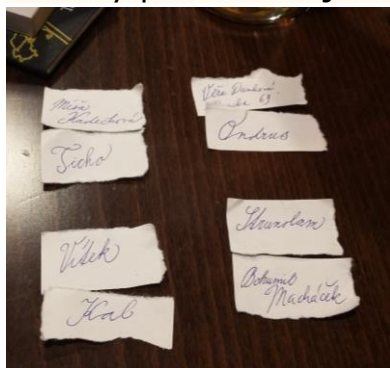
Calcath OBEČNÝ * Struno LAM * Ondřej LINHART

Věra DUMKOVÁ * Básník TICHŮ

TURNAY KRÁLOVNY POEZIE MMXVII.

Regent bylo historické označení pro dočasného vládce v království. Regent byl potřeba v případě, kdy byl následník dědičného trůnu ještě nezletilý a příliš mladý na to, aby se ujal vlády, případně v situaci, kdy bylo potřeba nového panovníka teprve najít. Regentem mohl být někdo z příbuzných, někdy jako regentky vládly královny - vdovy, matky následovníka trůnu. *

S přicházejícím podzimem loňského roku zvedám telefon a tam Ticho-ano básník, jehož jméno svádí k slovním hříčkám a samo otevírá prostor královny Poezie. Tenkrát mě zval do hospody U prince Miroslava na TURNAY KRÁLOVNY POESIE. Já přijal, jako už před lety do Řetězové, či Druhého patra a s vypětím všech sil ku svému podivu vyhrál. Magorovu sněhobílou labuť z jeho pozůstalosti od spolku Magorova studánka, mám stále na dohled. Po roce opět telefon a sama bujarost mi volá (Kremlička), že jako vítěz minulého ročníku bych měl uspořádat tuto slovní bitvu. Využiji pravidelný pořad Poezie Mezi Řádky v kavárně zmíněného názvu naproti Švandově divadlu a naháním básníky po všech fejsbukách.

Výběrem zbraní jsem inspirován z minulých ročníků, kde padali disciplíny jako: balada, trochej, jamb či přírodní lyrika, což jsou formáty veršů a básní. Takže letošní rozpořádání jest: Pásmo, Sonet, Milostná poezie a Epitaf. Co také jiného na závěr čtyřech kol, na které se mohli všichni dvanácti přihlášení připravit. Přeci jen panuje lehká nervozita, když v dnešních časech všude kolem stříká krev pseudobásníků na Slam Poetry i Poetry Battle. Na bitevní pole kavárny Mazi Řádky se tak dostavilo už jen osm veršotepců. Filik a penzista-junior Bohumil Macháček, malapropista Struno Lam, básnířka Věra Dumková, známá neznámá Michaela Kadečková, laureát ceny J. Orteny - Vít Kremlička, šermíř Calcath Obecný, squaterský bojovník a kníže básníků Ticho a moje drobnost-Ondřej Linhart. Než Žaneta Odložilíková, která je královnou turnaje již asi po desáté, se svou dvorní dámou Aničkou Kotrbovou Rejchrtovou, vylosují pořadí ve dvojicích, hudebně vyladí básnickou nervozitu i natěšenost zpěvák Naska Jj se svou kytarou. První zbraň tasí Struno Lam a je to pásmo, se kterým jako novým básnickým tvarem přišel Guillaume Apollinaire ve

stejnojmenné básni z roku 1912. Proti němu, bez zbytečných papírů a displejů přichází recitovat básník Ticho a to zcela z paměti, jak je jeho dobrým zvykem. Po každé dvojici dojde k hlasování všech přítomných, přičemž královna má jeden tajný hlas navíc. S velice přímočarým a nejdelším pásmem přichází Vít K., jenž čte z lehce nemocného laptopu, avšak neúnavně. Přichází první oddychový čas, většinou cigareta, či trochu vzduchu před onou kavárnou a doplnění i vypuštění tekutin.

Druhou disciplínou je sonet - Shakespearovská klasika, též známá jako znělka. Její pevnou čtrnácti-veršovou strukturou dostává souboj rychlý spád. Na všech soutěžících je znát recitační zkušenost a to nejen z dob Pražských vajec na základce. Naska Jj odlehčuje tance se slovy anglicky zpívaným grunge. Body se zapisují a nikdo mimo královny ani neví, kdo si jak vede. Přichází Milostná poezie, která se prožene myslí i tělem od lásky k bohu po eroticky vymazlený chtíč.

Od začátku v rohu naslouchá poeta František Lomec, v kapse třímá svou sbírku, která je plná sonetů a je na něm vidět, že by nejradši také vdechnul svým básním život. Téměř tříhodinové klání končí epitafy, jejichž formy jsou různé, jak už to u konců života bývá, avšak myšlenka zůstává stejná. Kvalita textů se v interpretaci žhnoucích, poeticky namasírovaných básníků jeví jako téměř vyrovnaná.

Čtenářovo nezkreslené oko bude možno tento pocit posoudit v Almanachu, který by z tohoto večera měl vzejít. A to minimálně jako E-kniha dostupná na Camelquerque.cz, což je „spolek neformálních umělců“, který také věnoval vítězům dárkové poukazy do knihkupectví a hlavní cenu sošku Věstonické Venuše v bílém a 40 duhových kuliček.... Tu si zaslouženě odnesla Věra Dumková. Při tak působivě vyrovnaném zápolení bylo nejtěžší spočítat a vybrat finálního vítěze. Věra měla jistě královninu přízeň již z minulého roku, kdy stála „Za branami“, tedy na pomyslném druhém místě. Na tom se letos uchýlil Struno Lam a s velkým úsměvem přijal i cenu „Miláček publika“ - Bohumil Macháček. Gratulujeme Všem!!!!!! A za rok snad na slyšenou.

Ondřej Linhart - Regent Poesie 2016

(*zdroj. <http://kdojeto.superia.cz/>)

BOHUMIL MACHÁČEK

(*1956 v Písku)-básník, esejista a filik, vystudovaný chemik a ekonom; nyní šťastný penzista

- junior; básnické krédo: "Je toho tam víc, než tam bylo, když to bylo."

vydal: Moře za zahradou (záznamy snů z let 1978 až 1997; pod pseudonymem Robert Parkos), Praha 1998

Horká čokoláda (Tulácké eseje), Praha 2012, Lege Artis

V kaštanovém listí (21 erotických esejů a fantasií - s Ivetou Šugárkovou), Praha 2015, Lege Artis

2022/Město na konci času, Praha 2017, Pestrá zóna

Básně dosud nepublikoval; připravený výbor z veršů pod názvem Trojstěžník napíná plachty (99 básní a říkadel) stále čeká na vydavatele nebo mecenáše.

KOSTKA JE VRŽENA (pásmo)

Jak na skřípec natažen
Mezi východem a západem
Na dvou barových židlích
Dvou křeslech proutěných
Moc krve ředí můj líh
V té výšce chybí už kyslík
Vysoko nad pásmem lidského
Není čas dělat chytrého
Smrt hledí do karet přes rameno
Ještě není nic ztraceno
Běž najdi ty dveře v lese
Ta kostka ze stavebnice tam stále je
Vrať se a otoč ji
Ať to co se stalo nestane se
Modrá dřevěná kostka
Leží v zásuvce stolu
Otevři ji a obrať
To co je navrch dolů
Bude nahoře drak dole gryf
Nic už nebude jako dřív

Kde je ten tichý stůl?
Voda ho vzala
Kde je ten pokoj kde je ten dům?
Tam co je růžová skála
Ztemnělé schodiště vrže pod nohama
Jeptiška bičuje růžencem tvá záda
Na kterou horu vedou ty schody?
Na Královu Holu nebo na Kamennou?
K štěrbině v soumraku kudy lze projít?
Kovové stromy rudí ptáci

Skok střemhlav do kráteru
Kde se křik milenek ozvěnou vrací
Horkou kůži mají nymfy studuprosté
V jejich tvarech marně
Kostku hledáš posté
Úzké uličky přímořských měst
Růžové cihly majonéza chřest
Terstský sós bageta
Slunce v láhvi vína
Tohle chceš od světa?
A zatím kostka v zásuvce pořád na tebe čeká
Vzdálené obzory vzdálená města
Letištní haly všechny ze stejného těsta
Barevné soumraky oblaka nad mořem
Přístavní mola majáky
Všudypřítomné oči žen
Křídýlko nebo stehýnko milý pane?
To raděj prsíčka s horkou žemličkou
Co zbyla od snídane
Nezbývá čas můj čas se zauzluje
Než ve spěchu jíst to raděj nejíst
Můj trojstěžník už příliv pohupuje
Svá kouzla skrývá náruč měkká
Na mě však kostka čarovná
Zásuvky na dně čeká

Moře má barvu i vůni absinthu
Z paluby zamáváme Korintu
Nikdo nás nevítá? No nevidáno!
Však to je poslední milé známo
Jen dál! Mimo sny mapy zkušenosti
Břeh z kávového pudinku nás teď hostí
Modří už vědí blížíme se k cíli
Bělavý atol na něm holé víly
Nožky zabořeny v písku jak cukr
Hle tvůj osamělý stůl nasad' si kukr!
Posledních kroků pár
Vychutnej si je
Bosými chodidly prach času horký je
Ruka se netřese báječný pocit
Za zády cítíš celého světa oči
Útroby zásuvky růžová sliznice
Je prázdná jen kostka vržená
V rohu krčí se

Gryf křídla natřásá výhrůžně syčí
Můj záměr pevný je stvol skutku klíčí
Po myriády let si poležíš dole
Dračí čas nastává poleť už poleť!
Kosmický vítr a drak točí se dokolečka
Za chvostem rudých motýlů mrak
Bohatá paví vlečka
Motýlů křídla rudá tisíce mléčných drah
Mou zase mladou kůži hladí
Vesmíru prostor plní
Nesmírné úlevné Ach!
15/XI/2017

VSTŘÍC MOŘE NÁRUČI (sonet)

Ach, mezi tvými stehny zase spočinout
za noci bezesné. Z paží člun spletený,
z boků a lýtek, co o něm zdá se mi,
vstříc moře náruči ponese říční proud.

Temně se valí řeka, zdá se nespěchá.
Člun náhle nabírá rychlost, bezbranný je.
Vlna za vlnou do křehkých boků bije,
vášně a divokosti bouře odvěká.

Poslední vysoká vlna člun převrací.
My, děvče mé, klesáme do travin ke dnu,
Oslnění slepci. Zbohatlí žebráci.

Dříve než v pánu definitivně zhebnu,
Chci spočinout zas na tvé bárky palubě!
V červenci, v únoru nebo klidně v lednu.

Cesta kolem světa v osmdesáti polohách

(fragment - psáno na přelomu let 2007 - 08)

Zámek Konopiště (depositář předmětů, které se rozhodně nehodí k
vystavení)

Obzor tvého těla se vlní předem mnou
Příboj tvých boků naráží na mé lokty
A mé pohyby mají hranici
U tvých zkřížených lýtek
Jak důmyslný hodinový stroj

Wien (chambre separé v Hotelu Sacher)

Ne příliš pohodlně
Sedíš na mém klíně
Kalhotky diskrétně ukryty
V kabelce
Zatímco tvá sukně
A široce rozevřené Die Presse
Zakrývají naši wiener Blut

Trieste (terasa zámku Miramare)

Doširoka rozkročena
(za pět minut tři čtvrtě na čtyři)
Pozoruješ za zábradlím terasy
Východ slunce
A já? Já si rozbívím kolena
O žulovou balustrádu

Montenegro (opuštěná pláž krátce po půlnoci)

Rozpálená chtíčem
Zkroutilas své tělo do vrtule
Abys mi mohla nabídnout
Jedním rázem
Odzadu svou mušličku
A své broskvičky naznak
Pro dlaně a ústa

Paris (balkón pensionu v Latinské čtvrti)

Je horko
Jsme dole bez
Tvoje měděná čupřina

Se přibližuje s pravidelností kyvadla
K mému břichu
Prsty levé ruky se zarývají
Do mého boku
Zatímco ukazováček pravé
Šlehá sladkou pěnu ve tvém klíně
Penzista v protějším okně je zmaten:
Proč otvírám ústa v němém výkřiku?

Epitaf

Sandály

šortky

vyrudlé

tričko

Ten nejprostší luxus

Pandan Filipíny

Jednoduchá hojnost

Raz provždy

Každé ráno nový úsvit

Každý večer nové moře

Hladí opálenou kůži

Každé ráno nový nádech

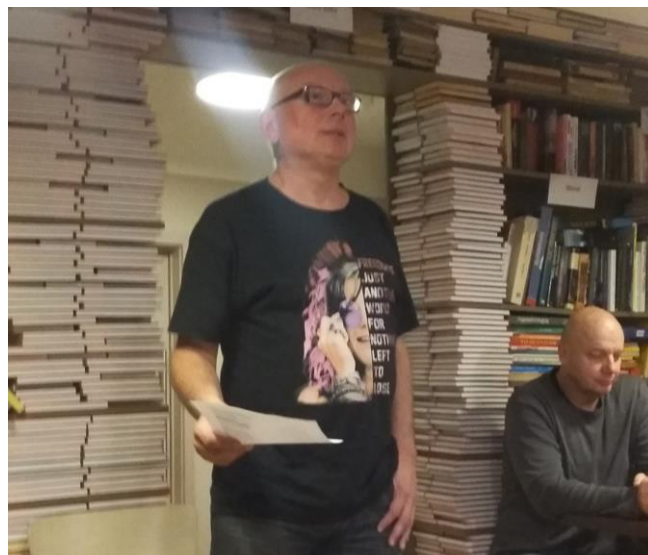
Každý večer nové hvězdy do duše

Být mrtvý pro mrtvé

Zůstat jen sbírkou veselých příhod

V paměti těch

Co zůstali

VÍT KREMLIČKA

(*1962) český literát: básník, spisovatel, literární publicista, hudebník a blogger.
Pochází z česko-americké kulturní rodiny, ze které pocházejí vojáci, sportovci, vědci, umělci a intelektuálové.

1.

všechno je kunda
i lišák ferina žere muchomůrky
čurák pochází z kundy
a kunda z kundy vzchází

Ó kundo blaženosti
zatímco jiní o ženských rtech pějí

žijme pelagicky jako žraloci,
unášení vysokými megaproudý oceánů a mořských výběžků
nezlomným kolotem hořkých vod

zkřehlé a zapšklé a zkrotlé sudice
zarputile dál spřádají osudu tkanice
buližníci nemaj čas
ztratil se jim temný hlas

trumpety jsem doma nechal
na polštář jí růži dal
kdo jseš, můj stíne?
které poledne tě zrodilo k hrůze a žalu?

myslím, že sviňuchy
mívají předtuchy
když mořská děvucha
houkne jim do ucha

jistě je těžké nebe, ale my jej nemusíme nést

vůně knih z půdy a katechetovo
víno, vážnost chvíle co
skryje tvá darebáctví,
až si připadáš ušlechtilým
syčákem, jseš ale stále

povšechné monstrum dobré leda
na vytření zadku a odhození

pro většinu lidí zůstává volnost
obtížným, nesplnitelným úkolem života
máma má hlad,
jiní zuří chtíčem v zajetí numerologie
volností přivádění k žalu, že mraky táhnou kudy chtějí
navzdory filosofujícím rozumářům

stardust,
hovno život hovno realita
žít je únavná stupidita
jedině beznaděj brání
už nežít život ani

jak racků peruť čelo tvé stíní
kde jezer zrak soumrak zrcadlí

nenávidění jako výčitky minulosti

k hovnu jsou vaše dramata
jestli ten s touhle a s tímhle ta

zapomeň na ten žal, co prostupuje žití
buď jako slunce, co jenom je a svítí

jsou řeky, co se ztrácejí se v písku pouště
i prameny, co napájejí tesů houště
zapomenutý nebe, na něj kouknu
a ono na mě kolikrát chce

po týhle divný cestě pojd'
po hřbetu velebrouka
divnýho a modrýho jak okeán

jsme jako jepice podenky
jeden den se milujem a potom hynem

velikonoční
Přepadne tě listonoška
s takovýma kozama
což se nesmí, a to se může!

má stříbrný boty
krásný kotníky
a ty víš
že je to správně!

pořád tiše záříš
touha ve mně splétá své květy
sním o spánku s hlavou na tvém břiše
voňavém potem a sladkým lůnem
nebešťanskou jeskyní nymf

musím psát o touze
pro ten pocit vitality
abysem nepropadal žalu a smrti
abysem získal sliz žít
i když je zdánlivě směšné
snít a psát o lásce v kuchyni
kde nevíš
venku je zima, občas ještě sněží a á sním o tvém břiše
jak jej líbám a ztrácím se v matce
asi ve mně hladově spí choroby
pohybují se stezkou budoucnosti v pralese
a jediné co vím že někde jsi

pořád někomu vadím
jsoucno je nesrovnatelné vůči smrti
zřejmě však mám přítele a někdy mě někdo někde miluje
a já oplácím stejně!

stárnu blbnu ztrácím se
ale takhle není vše ztraceno

to byla ta doba bez vany bez telefonu
bez auta i chalupy či jaké chajdy
kdy jsem bez komfortu a s vlastními starostmi
konečně se mohl věnovat svým věcem

tzn. chlastat vcelku nerušeně, číst si a šoustat,
někde občas pracovat a reflektovat poeticky vědomí a svět

dej si padla, pojd' na výlet
budeme pražce podbíjet
nechej už ty knížky a laptopy
ukážu ti kde jsou zátopy

že je všechno víceméně jinak,
vchází ve známost a začíná
být všeobecně přijímáno,

kupříkladu: po letošních Velikonocích
zem ještě chladna je, však vlahý
vítr vane
a zdá se, že jen tak nepřestane,
dnes celou noc plachty pleskaly
a teprv k ránu ztichly.
Přes den se honil déšť
a pampelišky zavřely květy své.
Neumím žít; život žije za mne,
proudí a line se všemi směry
dým v týpí stoupá k vrcholu
a rozplývá se pod nebem.
Jsem.
Prsty její jako stonky květin
edenských, které klademe
na hrud' milujícím -
- kéž nespatřím je nikdy
semknuty žalem!
Slunce ti na pozdrav kyne
a večerní ptactvo
k číši vína Ti graluje
čtyřicet dní amar, a možná
ještě víc
posílených soumraky a sněžením
a váhajícím jarem
tráva slyšela, i slunce s harfami deště
přežívá u mě žhavá dravá květina lásky
rozkvétá a rozpíná se hrudí
psi vyli novinku zavlou
že musím táhnout za milou
myslel jsem že získáme revolucí svobodu
ale zůstalo nám vězení života
přibyl nám díl spoluodpovědnosti
v nebývalé míře, a přitom
je sladké nechat věci volně plynout
a někdy břicho a
sebeopojení a pořád
vědomí hranic
pořád vzniká nomenklatura
z nudy moci
přestože je lepší na chvíli
vypnout a spočinout
protože teď už ti nikdo
nic nevezme - a i kdyby,
všeho dost! Ale nomenklatura

chce stále moc a to mnoho
a víc a všechno
jako bezedná díra charybda

a potom ten mrd -
- ten, co z něj všichni
vznikli a dávají
dalším vznikat; mrd,

který odsouvají za hranici
zájmu a chtějí být anděly
bez pohlaví, ač s nimi hýbe mrd

na vrcholcích sněhy
v tvojí hlavě šlehy
skutky jenom hrané
řeči jenom srané
lidé jsou jak herci
s pustinami v serci

a zbyde z tebe jenom šrot
prolezlý chorobami a smrtí

*

Bývali ti šťastní dnové
hašišů a vín a pivek na žízeň!
Rybí salátové bývali šťavnatí
a marjána opojnější než listopadová mlha;
teď však sny se vzpomínkami do třásní zaplétej,
ač síla se v tobě dme pnutím krvavého ledu
a vichřice hučí ve vyžraných tykvích své přísliby zmizelému létu

*

Když jsem spatřil temný záblesk
ruměnce ve tvojí tváři
zářný jako hlubina tůně
milostný a ženský až k závratí
zatímco tibetští na louce trubači doprovázeli bzučení čmeláků svými
hornami
ednou jsem tay byl a něco dělal
co, nevím sám a ostatní to nezajímalo
takže jsem dočista zmizel z fokusu jejich zájmu
a vydán zvůli všanc
jak tygr pod vlčí ochranou mrzkého panstva

stěží se stezka nalézá
v údolí světa tohoto
kde utrpení a lidský řev
přehlušuje vše vůkolní
Tak patříme všem
k posile a vplen

*

možná, že podzim
možná, že flaška piva
možná, že následující noci sen
možná, že nečekané setkání

*

jednou tvůj účet oněmi
a přijme tě zas podzemí

*

tebe potkat... probouzíš
ve mně lásku a písně

*

kamení za stříbro
stříbro za zlato
zlato za dřevo
dřevo za kámen
už je s tebou ámen

*

tajemný zmizelý vzdálený čas
kdy stal se drakem každý z nás
a v tůni hydry žily mocné
pod stolistými stonky plavuní

podivný zmizelý mocný čas

*

nabob a snob šli za bobem
zda by je nahradil karobem

já trvám na tom
že plzeň osvobodil fantom

*

žijeme v podivném koktejlu
lásky pro touhu
manželství pro majetek
život pro sebe sám
jen tak ze zvyku

*

vrch stanu vichr někdy rozráží
jindy jej oblak dýmu konejší

*

copak jsem ti kalkuloval tvých
ztracených let
připomínka mizející odvahy
a flirtu co nedotáhneš?

*

pot a prach
jsou náš znak
chlást a slásta
naše vlast

*

rozmarýn
hájí mír
flibustýr
dá jej v sýr
zamíchá
vařečkou
vystřelí
bouchačkou

*

Kdo stvořil světla nebeská,
ten tvou tvář vtisknul jas,
a kdo první vztyčil sloup,
ten měl tebe na mysli zas
kdo mračny a Sluncem vládnout chtěl,
ten tunikou tě přioděl
a mně dal pouze hlas,
aby zněl.
Až vítr zamete, na co ještě čekat?
Necháme Lunu v kaluži se vztekat

Napsal jsem báseň
Složil jsem báseň
Ale pro lidi

Pro vědce to byl text
Jako nalezené stopy myši
V jeskynním bahně

Není radno nahlédnout do cizích snů,
zmizelé noce tam spatřuju',
isoldy a návraty zlých dní
jakoby zármutek v nich sídlil
suřík zrcadel, měnlivý amalgám našich duší
věčného smutku, jak nás provždy poutá

zas jasná noc a tmí se den
mě neklid trhá jak lněnou plen
jak vichry mračna rozvály
zas mě cos táhne do dále
líbezná vesno! zima sirá!
zas touha vede mne a srdce svírá
mít křídla ptačí
to mi stačí

pojd' do karnataky, kde vodopády duní

chtěl bych být sedlem tvého bicyklu
aby si měla pohodlí
objel bych s tebou celý svět
kundou tvou laskaný
unášel tě s větrem o závod

Z jezera občas mlaskne ryba.Někomu líbá prdel.
Houby mlčí.
V močálech pramení nektar,
bronzový a sladký jako med,
 líbezná voda
Lidstvo je zástup chudáků,
 idiotů a čuráků
Nějaký zmrdr pouští motor
 a bzučení naplňuje
celý ten rajský kraj,
jakoby na přírodním chóru bylo něco pobužujícího,
co třeba zničit, potratit a posrat,
jakoby peřeje měly mlčet;
jakoby ptáci měli mlknout

Pozdravuj daleké i blízké,
vysoké i nízké,
 rozsáhlé i drobné!
V horečkách života skládají
 své básně,
tak jako indiáni splétají
 své třásně

Krajina jako čočka zvuků
 šíří všechno dění:
zvon u přejezdu, ptačí zpěv,
šumění jehličí ve větru,
 svist velocipedu.
V lůně hor zní lesy
 větrem a zpěvem.
Ty, jdoucí,
toho žalu není konec, jakby k člověku
 navěky patřil
Věz, milý, že je
 zbytečné se v tuzemsku o
 cokoli snažit,
lemplovství prorostlo již do
všech pater mocenského aparátu
a bují jako býlí v dešti

*

Lásce nepřátelské dni

a s nimi jejich vyznavači
V nějakém jiném čase,
v nějakém jiném vlaku
chlatal jsem pivo jako prase
a jsem pln vláhy jak příval mraků
s přítelem v hospodě při bouři
u piva dobře se pokouří
a věc mnohá se probere
co sere i co nesere

Můj život jsou porody, potraty, mrdky a hovna,
myslím tedy, že ten život není můj,
ale rukojmí nějakých zmrdů,
dokonce nevím, jestli myslím,
třeba jde o proudění kosmu
k přerodu a zániku novým vznikem,
jedině mohu sókratovsky nevědět tam,
kde jiní prýští smogem upatlaných
slov,
až nevím, zda k nim nepatří
taky moje potraty, mrdky a hovna

v jejich básních (životech? Životních básních?)se nesere a nemrdá,
jenom občas šustí suchou travou
a hledí na déšť ze
setmělého pokoje,
kde kundu nevidět
a čurák v prdeli
nikdy nebyl
bloudí v nich andělé a světice
navždy zavržení do pekel
z hoven
Freud je mrdá do řití

V tichých komnatách žijí naše slova,
podobna camralům, jakých potkáš
tucty,
po slávě touží a zisku,
ač jinde původ mají
ze snů se rodí, z krve, slin a hoven
jak šedé mušky pěknice
usedají na mlčící rty
a mrdají
V chaloupce prosté pěvec žije
s lahváči svými, varytu občas

ve struny hrábne; tam život
se smrtí se stýká,
v šumění splavu, hlasu borů dávných
zní jeho píseň tklivá i vzdorná v roveň.
Rozkvetly lesy. Kukaččin hlas zní
a Slunce jas vstupuje do duše,
odplývá rmut a chmurný čas

Estetické slogany jsou
předkládány za poesii
bez vtipu, švihů, tempa, metafor
a tématu
duchaprázdňné jako monology
vypráskaných děvek
a katedrálních buzerantů
přiboudlých v kravatách a
namemorovaném vzteku (na sebe)

*

2.Sonet

1100253 – 1602
115 263 x 1107
953 x 811 654, 7, 2
953 x 11, 22

115, 116, 3, 17
998786 – 23
15 x 1286549, 7, 2
516, 1192

7 x 12, 8 x 13, 11 x 3
505, 607
116, 4567903

12 x 100000, 3 + 4 = 7
5000, 1200 + 3
915207

*

3. Milostná báseň

Mít na podzim sny mokré je dobrý znamení
mlha se drží při zemi a je lesklý kamení
víno je hrozně silný a cigára maj tah
nastala doba začít rozvíjet další vztah

Po nocích pařím dávné ságy na webu
čas pádí s vichrem o závod a nemá prodlevu
proč jen tu nejsi rád bysem se ptal
noc stíhá noc a rok je o kus dál

*

4. Epitaf

Zkuste rýmovat smrt

(památce dr. Jindřicha Pokorného)

Každého potká jednou smrt:
ať světec je, anebo zmrld,
naposled pšíkne, pustí prd;
 pryč ze života! Jen kolenovrt
žít chtěl by věčně jak v drnu krt!

Někdy se zvláště osud zvrť :
ctnost vylepšil kazimrd,
sirkaře přilákal ropný vrt,
nervózou rozchvěje tě chrt;
v rozmachu lidský úděl škrt.

Kouzlům života podlehne i šprt,
srab zatouží být někdy hrd
a krále občas lid bujně zprd.
Tak zkuste rýmovat smrt...

MISHA MEDYS

(*1971) Jsem jako čtyřletá...

ne není to zastydlá puberta,

pořád se občas stydím, mám ráda kytky, vodu a písek. Čekám na prince a to čekání si krátím svým „fantazírováním“, nadměrným pitím kávy a pečením koláčů. Ostatní řeknu, ale literárně.

FRESH LOVE

Blázním a nemám na to věk,

nemám na to čas a peníze taky ne.

Všechny vaše rady rádoby moudrých, jsou mi k ničemu.

Moje pečlivě budovaná image se zhroutila, jako ten pověstný domeček z karet a jsem jak vyžvejkaná žvejkačka bez chuti, která se lepí na ruce a někdy obtěžuje iklízeče chodníků a matky, když je vyčesávají z dětské hlavičky...

Lepí se jako smůla stromů,

jako splín z nenaplněných přání...

Pane Bože Ty to vidíš, ale já Tebe ne, takže ani nevím, jestli se směješ, nebo pláčeš se mnou, či nade mnou? Nebo Ti to je úplně jedno, protože Ty na rozdíl ode mne víš všechno a dopředu?

A já budu zase šťastná po česky, happy po anglicky a bláznivá po italsku?!

Nebo mě snad zaklel čaroděj lásky, amor naivní a neodbytný, víla bludička, zelený mužík, tvoje oči, tvůj hlas, tvoje slova?

Pronikly přes obranné bariéry mojí duše a zůstaly tam a už dlouho se tam pasou a já už zase nevím, kdo jsem a čeho jsem schopná...No asi mě to dohání k šílenství a psaní – hrozné pro mě, dobré pro Vás. Tímto Vás zdravím a přeju krásnou chvíli u šálku s poezií.

Vaše Misha

Nám naivním (milostná)

My, co zpívali a psali
i když neměli jsme chleba,
my, co líbali a hráli
i když nebylo to třeba.

My, co nudili a smáli se,
když tankodromy hrály - výsměsně nám...
Nám prapor dejte lásky a ponesem ho dál.

Bez lásky nejsme nic, svoboda nestačí,
jen moře to je bez hranic,
a mě láká a mě vábí štěstí víc.

Bezbřehá beznaděj sklonila šij,
nežij jen v pohádkách,
život je víc.

Když srdce mlčí i já mlčet smím,
když pláče však,
já promluvím.

Milujem se beze slov a bez dotyků,
oněměním zůstávám stát,
svoji lásku jak hrnek horké něhy vyléváš,
milujem se v Bohu a beze ztrát.

Jsem všechno, co chceš,
já nedám ti to znát,
jsem ráda, když neslibuješ,
ve snech se dá žít snáz.

Sněhobílou nadějí
já brodit se smím,
však nezaznívá z nábřeží,
jenom náš smích.

Nejen mužům (sonet)

Nežeň se v máji....
nežeň se za ničím...
Nepodléhej diktátu svých dětí,
svého těla a hlavně diktátu módy,
ani té papírové.
Prozaicko – poetické
poeticko – prozaické.
Bud' neoblomný, pevný.
Štěstí je vrtkavé a přeje připraveným
a to my nikdo nejsme.....
Chybí nám školy a domy
a peníze taky na ulici nenajdeš,
tak se na to všechno vyser
a zavraž svoji duši
naivko úsměvná.

„Záludnost“ krásy

Co máš z peněz,
když potřebuješ úspěch?
Co máš z úspěchu,
když potřebuješ peníze?
Co máš ze zdraví,
když chceš mládí?
Co máš z mládí,
když potřebuješ zdraví?
Co máš z jídla,
když počítáš kalorie?
Co máš ze života,
když ho nežiješ?
Co máš z lásky,
když říkáš jí lež
a díváš se jí při tom do tváře?
Co máš z krásy,
když před ní zavíráš oči?

Praha (pásmo)

Sevřeni žezlem vlády temnoty,
bušící pěsti, oči obrácené v zlost.
Přetiché ticho, jdu hustým deštěm,
město napůl spící, nedostatek slov...!

O slunci sníme v září vlajícím,
přetichý vánek rozechvívá,
uvadlá srdce v koutě sedící
na jedné židli čelem obráceni
do vlastních mdlob.

Tu oko schází,
tu úsměv přející.
Přecházím místností,
schází tu krov.
Jen dvě bílé stěny
svírají úhel...neostrý, nepevný,
židle se viklá...
není to hrob,
to jen ruce ochably
a ústa mlčí.

Děkují za ústa,
nechci už mlčet,
ze sutin se sbírám
a cítím splín.

Kámen ke kameni,
povstaňme z trosek,
posadíme korunu,
zasadíme klín,
klín mezi smetištěm
brakem a zlobou.
Vyved' nás..... NEJVYŠŠÍ
Jak hromada rajčat
na tržišti shnilém
žijem tu žijem,
a pláčem....slyšíš nás?

Ty Praho,
plná špíny, bolesti a smutku,
tak nedostupná a vzdálená zdála ses nám.

Ty město božského lesku...dědictví králů,
srdce v cáry máš...
Chtěla bych mlčet,
selhal mi hlas,
tak nahlas křičím...v úžasu...bez dechu...
Láska je v nás...
Pod tunou betonu, kamením slov,
vzkřísím tě...obleču...
vlády se chop...zahřej nás...
zalévej...sílu nám dej...
ať nejsme lhostejní...duši nám dej...
Průzračnou, pokornou, hřející jen.
Ty muže v zástupy,
ty dívky v něm,
ty starce v povzdálí
...uhasl děj.
Teď cinkají jen korunami,
...zvonící srdce stěží uslyšíš.
Snad za zdí nádraží...
tam v koutku vojín sedí...
s darovaným chlebem všechno ti dá...
a láska zpívá slabě, ale zpívá.
Obloha ztěžkla,
ztišme svůj hlas,
pro vojína bez nohy,
pro dívku chudoby,
pro starce bez dechu,
pro ženu v kožichu,
jež těžce dýchá nemilovaná.

Ztišme svá srdce,
ztišme svůj hlas,
nasyťme lásku, dokud je v nás.

Epitaf dvorní dámy

Ta, jež líbala, teď nemá čím,
ztracená, smutničká, jak bláznův stín.

Náhrobek prázdný, padá sních...
Duše zní v dálce, vše je tu jiné.
Co na zemi poklad,
zde listí shnilé.
Královny na zemi - tady provinilé.

CALCATH OBECNÝ

(*1986) Ostravský básník, rytíř, altruista i bojovník romatické duše se zálibou v black metalu a kočkovitých šelmách. Vlastním jménem Tomáš Mikolajek - obhospodařuje svou doplňující přezdívku jednou za čas – před tím časem byl Calcath Nemocný. Dosud nepublikoval, mimo novin a časopisů denního tisku.

Světlo plamen myšlenka

Světlo v lidech ve všech dlí a každý má dost síly
mnoho věcí osvětlit a radost lidem dát
To následuj jen touhy své a snadno dojdeš k cíli
když toužíš ty se radovat a s jinými se smát.

Však věci kolem ve světle vrhají své stíny
a když se jeden bude smát tak raníš druhého.
A bez bolesti, trápení by byl svět nudný, jiný.
To člověk by si nevážil všeho dobrého.

Stejně jako plamínek i malá touha pálí
a stejně jako ohniště umí také hřát.
A převeliké plameny ty vidíš hořet z dále
o malých se nedovíš, a nemusíš je znát.
A stejnou moc má myšlenka, a těžko říci zdali
dokáže svět na kusy svojí silou rvát.

Epitaf

On mužem byl, co rád se smál,
Co prohrál každou sázku.
On mužem byl, co miloval
a také neznal lásku.

On žil ve světě barevném
a viděl v něm jen šedi.

A víc než s vámi žil svým snem,
snad někteří z vás vědí.

A z neřestí svých udělal
vždy potěšení, ctnosti.
též pocitů se nabažít vždy
musel dosytosti.

A jednou už víc neměl sil
tu s vámi víno píti.
Tak tělo své zde odložil,
a do svých snů šel žíti.

Vlčí mák (milostná)

Utrhl bych vlčí mák a tobě bych jej podal,
abych šťastný na chvíli mohl s Tebou být,
smutek ze mne vyprchá, co u srdce mě bodal
tou kytkou mohu náklonnost k Tobě vyjádřit.

Já utrhl bych vlčí mák a s ním Ti dal i štěstí
abys smutná nebyla a mohla se i smát,
že rád mám všechno na Tobě, jak klady, tak neřesti
a nehodlám o přízeň Tvou přestat bojovat.

Já utrhl bych vlčí mák a v obilí se schoval
s Tebou a Tvým úsměvem na chvíli jen být,
Já podal bych Ti vlčí mák a pak Tě pomiloval
Já tolik chci se ze světa jen s Tebou vytrátit.

Až jednou půjdem po polích jen my pod širým nebem
kde kvetou tyhle květiny rudé jako krev.
Tak překvapena nebudeš, teď víš, co čeká Tebe,
To o tebe chci bojovat, rvát se jako Lev.

Ranní probuzení (Pásmo)

Je ráno. Já probouzím se ze snů plných krve, hrůz a stínů
do světa skutečného, co skutečně mne děsí.
Je světlo a v dálce slyším zvony
a shůry dunění ozývá se to soused chová slony či jiné velké běsy.
A ve Vietnamu je v lesích schovaná
kočka mramorovaná co tolik krásná zdá se
A namísto radosti mám hlavu plnou zvrhlostí
jsem zkrátka chlípné prase.
A z pohledu kvantové mechaniky
když hodíš míček neveliký proti stěně,
proletět snad může, sic s mizivou nadějí.
Jsme jenom kvanta částic a já bych nebyl raději.
Jak ten míček připadám si, ač mám navíc.
Já každé ráno vstanu. Zatraceně!
A se dnem rozbíhám se proti stále stejné stěně
s nadějí že projdu snad,
já do ní narazím a večer zas jdu spát.
Aby ráno zase vzbudili mě sloni.
A vstávám a přemýšlím o ni.
O které? Vždyť je jich tolik!
A naděje že něco změním je asi stejně velká,
jako že míček stěnou prohodím
či jet přes moře stopem,
To už dřív ti sloní děti propadnou tím betonovým stropem.
Ono se to snadno poví, dal bych pivo snídaňový
ale vím, že v práci řídím.
Lednička prázdnotou zeje a z ní kouká beznaděje
a já zas ptám se, zda žiji, sním či jenom špatně vidím.
A stýská se, smutno je.
Tak rád bych měl někde schovanou, třeba pod vanou
kočku mramorovanou co zkrátka nádherná je.
Tak vydechnu a klíčem otočím,
a potom do světa vykročím
kde lidí miliony žijí a já znám jich jen pár.
A děsí mne též, že snad budu stár
a přátelé říkají mi, když něco trápí tebe tak na to kašli.
Já koupím si provaz, ne, koupím rudou stuhu

a na ni uvážu si mašli kolem krku, na které oběsím se,
abych alespoň kriminálku pobavil potom, co mne najdou.
Ale to ne. Sic ze smrti nemám strach, bych mouše neublížil
nejsem vrah, natož sebevrah
a přemýšlet či mluvit o tom nesluší se.
Snad šel bych domů s brekem
a je přeci přátelství, láska naděje a lidé hodní jsou, Cože?!
Ta šance je asi stejná jako že stuha projde krkem a šrámu nezanechá.
A přeci tady je jedna naděje.
Chci vidět v lese schovanou kočku mramorovanou.
I když vím, že je dobře schovaná a krásně mramorovaná
a možná zaplatím svým žitím jako měnou.
A šance že ji zřím, nebo pohladím
je asi stejná jak na to že kočka projde stěnou.

STRUÑO LAM

//MARCH OF THE PIGS//

Člověče zraj a zraj
A zraj jako brav.
Ať svoji mršinou nakrmíš dav.

A člověče zraj a zraj
A zrej jako réva
Dřív než tě unesou od matky z chlěva.

Človíčku mašíruj
Obruš si kopyta
Možná pak dostaneš svůj podíl z koryta.

Člověče živoř,
Umírej na povel,
Dřív než tě utnou a spálej na popel.

Človíčku hledej
Kde je tě třeba
Dříve než skonáš a vyhřeznou ti střeva.

Človíčku uč se
Jinej kraj, jinej mrav,
Ctnost tvá je jinotaj, jinej kraj, jinej brav.

Člověče uč se
Nauč se živořit,
Dej své šedi šmrnc, prázdnotě kolorit.

Človíčku moudrý!
Quo vadis, homo sapiens?
Dřív v čele vzpoury, teď jen trapný precedens.

Člověče přežij
Sám svojí obavu,
Že když srdce otevřeš, nezapadneš do davu.

Člověče přežils
Válečná jatka
Snad ne jen proto, bys uctil pozlátko.

Člověče přičiň se,
Pánbůh už nemůže.
A tak si pomoz sám, kdo můžeš,

Kdo může?

//Nový epochální výlev pana Broučka//

Drž jazyk pod Kafkovým Zámkem.
A radši se nažer mouder,
kterejm stejně nerozumíš.
Ono ostatně to tvoje Odcházení a chátrání
Na Zahradní slavnosti v níž jsi stejně jen pouhým náhradníkem
Má asi stejnej význam,
Jako šachová figura krále ve hře dáma
A tvoje postava v týhle hře osudu
Vře jako pře vřavy co si snažej nalejvat a vylejvat a prolejvat hlavy
Aby přetloukly své jiné stavy co přinášej svou velikou plodností
Nové a nové figurky plastových vojáčků
A pro hračku boží bys šel světa kraj...
A tak si hraj, vojáčku, hrej mi vojáčku hrej!
Hrej si na hrdinu vojáku!
A na povel pal moudra!
A TATATATATATATATATATATATAtaková je to zapeklitá situace
Co vznikla z ovulace populace poluce pouličního kvítí
Ať vír událostí dál zůstává s touto planetou.
Slova a jejich význam zvlášť,
Brzo pominou... Brzo pominou...
...a ostatní snad prominou...
Ale kdopak by se Kafky bál...

Araz adva a tři a čtyři! A mašíruj vojáku!
Možná to dotáhneš někam dál,
Třeba do scénáře amerického dojáku.
Třeba vod Kubricka.

Mechanika pomeranče už ztratila na síle.
Násilí se teď přesunulo do rodinných sfér kde se vždycky hrálo fér,
A proto musela vzniknout liga proti úsilí pachaným na dětech.
Jděte s tím někam...
Třeba až na pokraj svých sil...

Tvé scházení a rozcházení
Na téhle Zahradní slavnosti
Na níž jsi stejně jenom náhradníkem,
Něco stojí.
Ono ostatně Řehoř Samsa jsi nikdy nebyl,
A Proces v němž jsi byl zcela spravedlivě usvědčen
Z úkladného skomírání tvého světla
Je jenom další ubohou maketou,
Co se snaží napodobit velikány
A marně se tak vepsat do dějin teatrálnosti
Absurdního dramatu.

V teplotách pod nulou skrývá se cosi vřelého
Kdesi světlo se mihotá v temných uličkách,
Snad v odraze ve sněhu měsíc se vytratil, rozplynul v prach,
A kdesi tu bloudí duše zemřelého.

Až projdeš tou ulicí ať už jsi kdo jsi,
Nečekej slávu, zpěv, hudbu, či velikých poct.
Jen doufej, že až ztrápen a stahán, budeš moct,
Projít onou branou, kroj na to z černého hedvábí ustroj si.

Na onom místě už spoustu z nás skončilo
Bez zásluh, a kolik prolilo se krve
Chřtánem času.

K tobě však dojdu si vždycky moc rád,
Vždy najdu tě tam, kde potkal jsem tě prve,
A to bez kompasu.

//Až se konečně vrátím domů//

Až jednou natáhnu bačkory,
A v matrice změním můj rodinný stav,
Nekopejte pro mě rov.
Nepište mi epitaf.
A při obřadu stůjte mlčky.
Zůstaňte jen tak stát, beze slov.

Až budete mě pálit,
místo jisker
cáry myšlenek a útržky zpopelněné touhy žít,
budou hvězdy polykat.
A až se budou odmykat
Otázky věcí mezi nebem a zemí,

Stůjte prosím raději mlčky.
Stůjte tak, jako budu ležet já.
Stůjte němí.
Bez otazníků, vykřičníků,
Bez pomlky, bez pomlčky.
Bez pomníku, beze stopy.

A až rozprášíte můj popel,
Očistěte svoje bílé klogy.
A prostě odejděte po svých.

Nebude třeba v dobrém vzpomínat.
Odejděte rovnou domů.
Neboť kdo pochopil, ten se bude moci usmívat,
Že najdete mě
Vždycky při sobě.

A nebo ve zpěvu ptáků
V korunách stromů.

ONDŘEJ LINHART

(*1975) básník a performer, pořádající každoroční čtení poezie na Petříně s pravidelným pořadem v kavárně Mezi Řádky. Regent Královny poezie pro rok 2016.

Sonet na ocet

Dneska je láska skoro všude,
je jako písek zjemnělá.
Hrubá i hladká, jako mouka,
vlídná je tlustá - hubená.

Však mezi zuby skřípe někdy,
tak jako cukr anebo med,
chvíli je sladká, ohnivzdorná
pak zbyde houby - na ocet.

Ten zvláštní cit, co hlavy motá
vědecky nelze vyměřit,
rodí i končí, životem kloktá,
může se snadno zaměnit.

Láska buď je anebo není,
to za ní stojí - vítězit.

Sestřelen ve vaně (milostná)

Sestřelen ve vaně
zubním kartáčkem,
vzpomínám na tvoje doteky.

Jako bych nebyl ve vaně,
jako bych uprostřed řeky
skládal verše k Tvým nohám.

Opilý životem,
láskou spjat,
já nemohu si obléct šat.

Chci nahý navždy být,
abych nic před Tebou neskrýval.

Chci pěnou navždy být,
abych jak koupel Tebe navždy omýval.

Věnec (epitaf)

Do rakve položte mě hlavou vzhůru,
protože život jsem měl normální,
zahrajte poslední habadúru
a ať je pěkně orální.

Na rakev rumu konev dejte
a šup s ní rychle do díry,
i s pánem Bohem se tu mějte,
kápněte slzu manýry.

Zahrabte hlínou temnej konec,
ať nikdo neví, že jsem žil.
Na hrob mi dejte řitní věnec,
abych se z ní už nevrátil.

Pachtění (Pásmo)

Pach pach, pach pach pachtění
nechtěného chtění,
za které si stále přikládáme vinu,
se vine jak vlna k moři,
jak moře k vlně
logicky i bez myšlenky,
vroucně i věrně,
jak těsto k maminčiným rukám lepí,
protože slepí a hluchí
i čitelní a rozpoznání
jsme marní.
A komu třpyt v oku to činí,
ať otočí se v kruhu
a věří všemu, co dělají jeho ruce,
ty mosty k dotekům a poutům beze slov,
když v poušti stepní kozy
a v stepi pouštní vlci
bez hladu jak touhy po cíli,
tak radíme těm ostatním
sami bezradní se strachem z vlastní krásy.

Co na tom, že přítomnost nemá budoucnost

a nestane se minulostí?

Co? Co? Nic?

Kameny v kapsách, parkovištích, multi - multi,
v politických ústech, v uších,
na psacích stolech - těžítka.

Aby se nám to nerozlétlo!

Jdi se vyspat z TOHO

Co vy?

Já trpím nespavostí.

Páry bez budoucnosti,

prasklé párky ve vyvařené vodě

a to oč se staráš, ti připadá najednou plné zla
zlo se nezlobí, zlo tě rovnou zlomí.

Pojmy bez konce a pořád na začátku.

Chtěl by ses potkat a místo toho

mladík s pečlivě omotanou kravatou

jak anděl sebevražd ti nabízí

prachy, čas a jistotu.

Maluje - pro lepší pochopení,

jak profesorka praštěná ekonomikou.

Narážím do peřin a probouzím se.

Zdalo se mi, jak se všichni zabíjíme,

nejspíš z nudy, protože jsme nesmrtelní.

pa, sbohem pa chtění....

VĚRA DUMKOVÁ

(*1969) básnířka a prozaička. Publikovala v Literárních novinách, Labyrint Revue, Salonu, Babylonu, na internetových stránkách a knižně v almanachu Klubu 8. Pod pseudonymem píše erotické povídky do Hustleru a Penthousu. Též působí v redakční radě časopisu pro psychické zdraví - Esprit. V pražském nakladatelství Protis vyšla sbírka jejích básní Bojíš se zrcadel ve mně?

PÁSMO

Vidím ostrov Pustý Žlutě mihotavý
Nad sirnatými výpary rejdí víly
Na nose mi sedí brýle Dokud nesklouznou
Mnu si oči Vidím
Sotva ochmýřená mláďata Ary ararauny
Zní trubka Rozsvěcuje úbočí
Slunce prorazí mračna
Nad Pyrenejemi proudí teplý příliv vzduchu
Moje jahodová zmrzlina se zvolna rozpouští
Nechce se mi do tramvaje Sedí tam ten frajer
Co ho nechci potkávat už vůbec nikdy
Hlava se mi rozskočí nad vrčením ledničky Co je jí ?
Máme se pokoušet být si blízcí?
Je taková otázka oceňována nahoře?
Odpověď je ANO Říkala šablona v mém telefonu
Naskočila mi píseň Ale tropím alotria Moc křičím
Nebe je plné černých ptáků Snad havranů
Zdobíme dorty a dáváme vejslužky
Ale chlebíčky sníme všechny sami
Nenechává labuť se obouvat do rákosových střevců
Neslyším úpění moře Jen řeka volně šplouná
Máme se na mušce Kdo z koho? Říkáme si
Dej mi už svátek Vyberu si den
Vandalové vytloukli mozaiku na sídlišti
Jeden kluk z baráku zvonil na cizí zvonky
Pak řekl do mluvítko Za málo peněz hodně hub
Yorkšírek se vymočil a prohnal kosa
Je mi zima a nemohu se zahřát
Nalétává na mne cosi Ale není to chřipajzna
Je to můra s lebkama na křídlech
Křídlovka dohrála Teď slízne smetanu
Tabáku nasypu si plnou hrst
Nakládačky ve sklenici tak hezky trčí
U televize se dobře kdáká
Mám ráda vůni pomerančů
Zadýchávám okno do spíže Aby mne zvenčí neviděli
Kradu klobásy a podsadová vejce
Nezlob se na mě Tohle dlouho nevydrží

Draci se slétávají Je jich plný hangár
Paragánovi se neotevřel padák
Padl do kupky hnoje
Celou cestu mě otravovali revizoři
Na celtu spustil se déšť

Sonet

Osedlán Pegas! Jen trhnout opratěmi,
a rýma rýmů lehce se rozkýchává.
Naléhám na verš, však zdá se skoro němý,
ždímám své srdce, až teče rudá šťáva.
Myšlenka moudrá zda shůry snese se mi?
Vyrvu ji zevnitř? Snad napomůže tráva...
Nějaká změna? Jenom se blbě tlemím.
Marno je sonet od sebe očekávat.
Zní zvony z dálavy, zdaleka bouře hřímá,
zda jako na kopci zableskne v tupé hlavě?
Kůň s křídly zahrabe kopytem, rychle cválá.
Sonet se potácí, má naléhavost mima,
snaží se zaujmout, však nejde to tak hravě.
Na zemi chvěje se s pocitem desperáta.

Milostná poezie

ležíš vedle mě schoulený
jako Ježíš
a mně se po Tobě stýská
protože spíš

Epitaf mystičky

To, co nenašla jsem za života v sobě,
to už nyní sotva
naleznu já v hrobě.

Závěrečná exhibice

V noci spí se lehce
Ráno se nechce
V celou budíku tvrdá lekce
Jak zpěvce vysoké cé
Zatneš ho lehce a kouříš
Cigáro v ručce
Ticho v lebce
Jen pět cigaret v krabce
Na parapetu potkáš vrabce
A zlaté slunce
Za oknem den vycíděný jako pohlednice
Cení se křepce
Cucáš kafe ochucený jako cecek sladce
Jak říkala dcerka matce
Za pár chvil už do kopce v roli pěšce
A jako každý den prokousáváš se kašlem prudce
Zase o něco více zdevastované plíce
Nahoře u silnice zadýchaně vzýváš Boha Otce
Na vozovce potkáváš dva bezdomovce
A jako ovce cestuješ do práce
Jestlipak cenu má ta každodenní štrapáce
Jen trochu více ovoce
Pro cvoka lovce

BÁSNÍK TICHŮ

(*1973) Vlastním jménem František Vaněček absolvoval obor pěstitel rostlin na Střední zemědělské technické škole v Rakovníku, po rekvalifikaci na Masarykově dopravní škole pracoval jako železniční signalista a vystřídal řadu dalších zaměstnání. Od roku 1997 vytváří experimentální a konceptuální „noviny poezie“ Noc, jež vystavuje doma i v zahraničí. Veřejně vystupuje jako recitátor svých básní a zpěvák ukázek z opery Veselý Doškář. Působí jako redaktor v časopisu Babylon, dále publikuje mj. v A2, Psím vínu, Souvislostech a Tvaru. V roce 2004 napsal pro divadelní soubor Ježek a Čížek hru Pekarolla aneb divnohra. Vydal knihy prózy Artcore (2003), Růže pro Miladu (2004), Obchodník s nocí, narcis a netopýr (2011) a poezie Básník Tichů (2000), Pramínek bajtů (2006), Malá kniha Noci (2012).

ZAVŘETE HO DO BELGIE!

Slyšel jsem, že komunismus bolí dodnes
Slyšel jsem
ztroskotávání rzi
na modrou růže a runy ledový
urny Dvě srdce v těle i vodky
znásilněný holky nakopnout rébus předtím nenávisť
šmátrat po kapsách Slyšel jsem do listí
zvěst z dálky zášť ze srdce Pěst
atraktorový koleje v poli

V sestřihu sesvitu co ruce... – hliněnou píšťalu! - - - Vlakovorbu
pomsty Tagovat
výmluvně odložený batoh Odpouštět vycvičený boty a ideální
představu: Taksim lásky v ateliéru času zatínat vlny a
pixely siamských mostům! Slyšel jsem

křídlovkou města
nápís na zdi a ticho mezi klávesami deště
Zrození a jeho němý úžas Vyznání se snášet
kolem satelitních trosek z hvězd
a tichá prokletí
Tak tichá
že to stopky bolí Zevnitř jsem zaslechl
popel a vzpomínky na budoucnost akcentovat výhluky
Ne, toho asi ne – uslyšel jsem přemýšlet si průvodčí Janáčka
Že by mi jako nedala
slevu, zřejmě...
Ještě že ne Jeskyňku z Koněprus – ale já jen

slyším, i když spím...
Na zemi
gramofonové desky z pláství zkamenělých krví
V nich vyrytý zápis – v muzikologii nečekaných drážkách – nelze
vyslyšet dvakrát ani vítr
mluvit po špičkách

OHEBNÉ VĚTVE TISU

Epická pátrání. Po troskách večera v severním sektoru
paměťový zóny – prohlížím membrány platformy, pak
vázání a vázy ticha: První plnil kosí štěp po dvojitou věž
Z druhé u dna mizel do rozbrku h'aluze slavičí hněv

To jen vítr tisk k tisu rozkmitané šláře. Ohebné větve neskláňoval
jak vějíř v sonetu? – Ohnaly se tajnou prosbou! – Já se jim němě
dvořil...

Červené. Oči vzplály. Připomínaly větu – zapomenutou vinětu
V jejich žáru jsem pochopil, že neodpustí! A nejen větve,

z nichž žárem rozřátou rozsochou zamíří waleský luk – tis
není jediný, kdo pohledem k zemi sklápí... Jak to, než sklap, v klenbě
po jedovatých semenech, vyzpíval poněkud již vetchý románový pták

Pod stromem v jehličí leží uhranutá víčka hrdel – akcie očí
zpět ke kmeni tisknou jak hrdlo větve – nejen tuší,
co přináší, když víří, rtěnka bouře a jedovatý vyšší tlak

Když se nadechnu ze středního moře

Když usínám vedle tebe
Nadechnu se z přísmutků výsadních blanek Středního moře a ty
z Nejvyšší hory naší planety, abys zas nepřišla pozdě do školy

Vzduch, co vydechneme spolu do smogu nad otrhancem ránem,
prolíná se do ohybu vánku nerýsovatelným tvarem
Jak spirály do závitků tkaničkových galaxií,
co zhasnou nad černovánkem

Když se nadechnu ze zvěstování Venuše
Nadechneš se ze zasvěcení Jupitera
– V krajině ticha žil každý stín a nikdo to nečekal

Když se nadechnu ze zřetelnosti
Nadechneš se z věčnosti
– V krajině ticha se tušení souvislostí mění v princip existence

Když se nadechnu z prozření
Nadechneš se ze svědomí
– V krajině ticha můžeme konečně žít
v minulosti, přítomnosti i budoucnosti zároveň, v jedněch roudných
šutkách

Hlubinu temnot ti zatáhnou vlídně moje sny

ze stálého účtu v R. E. M. spánkomatu
Tvá hladina dává mi přitom stínu vích a vpich
Když jinak je nad tím vším už jen to jediné,
co navždy brousit bude naše rysy,
ztrácejíc se zároveň v hlubině vesmíru,
kam díky tobě nevidím pořád
V půjčovně polibků se zadýchanými okny
nechalas poslední drobný za ten můj

Když usínám vedle tebe
nadechnu se z přismutků výsadních blanek Středního moře a ty
z Nejvyšší hory naší planety
Zítra to bude jinak
A pozítří naopak
Saturn, král kruhů, otočí prstenem času na své mrazivé ruce

EPITAF

ZDE PRAMENÍ VLNA, KTERÁ BYLA VĚŠTBOU
POTOK, KTERÝ BÝVAL PROROKEM

Editor: Ondrus Double

Foto: archiv OL a B.Macháček

Vydal: Camelquerque – spolek neformálních umělců
jako svou 6. publikaci v roce 2018

<http://www.camelquerque.cz/>

